

Violeta Tomič, voditeljica Najšibkejšega člena

Nazaj v črnino

Violeta Tomič v jesenskem času grozno rada gobari. Pravi, da je najbrž edina gobarka, ki jo je legitimiral gozdni inšpektor. »Pred nekaj leti sva s hčerko na poti v gozdu srečali možakarja v razpadli stoenki. 'Gospa, kako je kaj?' 'Gospa, je kaj gob?' je začel spraševati. Mislila sem si, evo, manijak sredi hoste. Zdaj sem ga pa nadrajsala! Na koncu se je izkazalo, da je inšpektor. No, ko je bil že tam, sem ga izrabila, da naju je zapeljal iz hoste, ker nisem vedela, kje sva!« Kviz najšibkejši člen je za Violeto Tomič obrat: iz nabiralke se bo morala preleviti v lovko – na šibke točke tekmovalcev. Licenčni kviz je v tujini izjemno uspešen; priložnost je tu, le še izrabiti jo je treba (in upati, da se ne bomo vsi skupaj vozili v kaki »razpadli stoenki«).

Oblečena v črne hlače in črno-rdeče-siv pulover, pojasni, da je še pred dvema letoma nosila samo črno. »Tapi-son v stanovanju je bil črn, črne so bile omare in vse od spodnjega perila do večerne obleke. Ko sem odprla svojo črno omaro in gledala v črno perilo, nisem več vedela, kaj je kaj.« Rekli so ji, da črna privlači negativno energijo, zato je začela v svoje življenje vnášati barve. V dveh letih ji je uspelo priti do sive, a ne veliko dlje. »Ravno zdaj, ko mi je uspelo obleči celo kaj rdečega ali rume-nega, pride Najšibkejši člen z vsem črnim imidžem. Spet sem tam, kjer sem bila!« Kviz bo tudi po predvajanju ohranil delček skrivnostnosti: »Pomemben pri mojemu stilu v oddaji je prstan, skrivnosten prstan. Tega, za kaj gre, ne bom povedala. Kakšno skrivnost moram imeti!« Zame-

njala je tudi pričesko: »Kot igrallec imaš lahko špagete okoli glave. Ko greš pred kamero, moraš biti urejena gospa, ali kot pravi stilist Zoran Garevski, 'rich intellectual bitch'. Rada spreminjam frizure; nasploh imam rada spremembe v življenju.«

Zadnja velika sprememba poleg vselitve v novo stanovanje je vodenje kviza, kjer bo lahko uporabila strogost in cinizem, za katera pravi, da ju ima v sebi. »V sebi imam pretirano mehko ter ravno tako grozno trmo in tudi cinizem. Predvsem sem stroga do sebe. Posledično tudi do svoje okolice, kar povzroči, da me imajo nekateri grozno radi, nekateri pa grozno neradi. Dokler so ljudje prijazni z mano, lahko dosežejo čisto vse. Neskončno me razjezi nesramnost. Danes ni nobenega, ki bi mi lahko ukazoval in govo-

ril, kaj moram. Tako sem odšla iz službe, tako sem zapustila vse in vsakogar, ki je nad mano hotel zganjati kakršen koli teror. V meni sta neskončna svoboda in čut za pravičnost.«

Rodila se je v Sarajevu, tam preživela sedem let in se nato z materjo preselila v Slovenijo, v Belo krajino. Na oder je prvič stopila stara tri leta, v operni hiši, kjer je oče igral v orkestru. »Na oder me je peljala neka baletka. Strah zaradi zaves, ki so me božale po obrazu v zaodrju, se je na odru spremenil v nekaj sanjskega. Vedela sem, da je oder moja usoda.« Pred sprejemnimi izpiti je v kinu v Metliki na nastopu pokazala vse, kar je pozneje odigrala na sprejemnih izpiti. Naredila jih je tudi v Zagrebu, a se je odločila, da bo igro raje študirala v Ljubljani.

Na Vikendovi regati popularnih je veslala oblečena v čarovnico. Zakaj? »Lahko bi prišla oblečena v Rdečo kapico, pa bi rekli: Glej čarovnico, zdaj se je pa v Rdečo kapico oblekla.« Ker so hoteli čarovnico, sem jim dala čarovnico. V srednjem veku so vse, ki so kaj znali, razglašali za čarovnike. Ker hočem vedeti in znati, mislim, da bi me v srednjem veku skurili!« je prepričana štiridesetletna igralka, režiserka in še kaj.

Sašo Kralj

Foto Blaž Samec

Robin Meltzer, BBC

Edina za

Med ljudmi, ki so na slovenski nacionalni televiziji ustvarjali pilotsko in prvo oddajo novega kviza Najšibkejši člen, je bilo mogoče opaziti tudi mladeniča z izrazito angleškim besednjakom.

No, pravzaprav je v resnici bil Anglež. Z BBC. Robin Meltzer je pravi veteran Najšibkejšega člena; član producentske ekipe izvirne angleške različice je že od leta 2001, »ko je praktično vsak teden pogodbo za licenco podpisala po ena država«, kot pove v smehu edini stalni (zaposleni) član »odprave«, ki kupcem formata pomaga pri postavitvi tega precej zahtevnega projekta. Zato se je zdel najprimernejši, če že ne ravno najmočnejši člen za zaslisanje o tem, kakšne izkušnje ima s kvizom v različnih državah, v čem je njegov čar in, navsezadnje, kakšna se mu zdi naša, slovenska različica.

Kako se različne televizije spopadajo s tem podvigom?

Vsaka po svoje. Precej izzivov in presenečenj jih čaka. Ponavadi pride naša ekipa v sklepnem obdobju predprodukcije; še prej jim seveda razložimo vse postopke. Skupaj posnamemo pilotsko epizodo, jo premeljemo in odpravimo vse morebitne napake, preden posnamejo prvo »pravo« epizodo. Od kupcev licence zahtevamo, da natančno posnemajo našo različico, kar pomeni predvsem, da morajo doseči enake produkcijske vrednote. Pri tem ne vztrajamo iz muhavosti, ampak zato, ker smo posneli že več kot 700 epizod; dosegli smo železno razpoloženje in učinek – in na poti do cilja že sami storili ogromno napak. Druge televizije

hteva: veliko negativnosti

so pravzaprav v prednosti; mi jim lahko svetujemo, kako se izogniti zankam, da hitreje in lažje dosežejo cilj.

Kaj lahko torej posamezne televizijske dajo svojega? Kakšen pečat lahko pustijo na svoji različici?

Predvsem, kako se gostiteljica odziva na tekmovalce. Zahtevamo le to, da se okoli nje ustvari veliko negativnosti.

Mora biti ženska?

Ne, lahko je tudi moški; vendar se večina producentov strinja z nami, da je bolj smešno, če se ženska znaša nad moškim, kot če se moški znaša nad žensko. Nekateri se odločijo za sarkastičnost, jedkost, porogljivost, kot Anne Robinson v Veliki Britaniji. Drugi večino časa flirtajo in tekmovalca uspavajo, potem pa ga povsem poteptajo. To prepuščamo lokalnim producentom.

Verjetno pa morate kandidate potrditi?

Ni se še godilo, da se ne bi strinjali z izbiro. Talent nekoga, televizijska podoba sta povsem lokalna zadeva. Bili bi skrajno domišljavi, če bi si domišljali, da vemo, kateri voditelj bi bil najboljši za neko državo. V devetih primerih od desetih – ne, več! – v 99 odstotkih smo nad izbiro navdušeni. Posebno še v Sloveniji ... Res sem bil navdušen nad Violeto Tomič! (smeh) Po mojem je popolna in gotovo bo zelo uspešna.

Ena od tekmovalk mi je potožila, da jo je Violeta Tomič čisto prestrašila; predvsem s svojo mimiko.

(smeh) Si kar mislim, ja. Od prvega trenutka je razumela, kaj se od nje pričakuje, in takoj zaplaval. Kar je zelo težko. Najšibkejši člen je verjetno eden najzahtevnejših podvigov za voditelja, saj gre za razvedrilno oddajo, a vodenje v njej nima nič skupnega z razvedrilom. Način je zelo novinarski. Ves čas moraš biti na preži, obrati so nepredvidljivi. Odgovornost je velika in zanimivo je opazovati, kako se različni vodi-

telji spopadajo s to nalogo. Kot ljudje imajo različne temperature, a vsaj eno skupno lastnost: biti morajo glas gledalcev pred zasloni. Vsi kdaj gledamo brezupno nemogoče tekmovalce; ko jim voditelj reče: *No, saj ni hudega, lepo se imejte še naprej*, in jim ponudi čokoladico, bi najraje kaj zagnali v televizor. Vpijemo, da je bil tekmovalec nemogoč: »Še jaz sem vedel odgovor!« Takšen je naš voditelj. Glas gledalcev. Pove, kar si misli.

Verjetno se ni dalo izogniti kritiki?

Res ne. Doma so pisali, da je gostiteljica preveč nesramna do tekmovalcev. To so nam še kje drugje očitali. Meni se to zdi sijajno; naravnost v našo past so padli. Hočem reči: če nekdo jemlje kviz z modro osvetlavo in sarkastičnim voditeljem resno, to kaže na sprevrženost družbe. Takšnim posameznikom bi svetoval, da hodijo več med ljudi. Kviz je pač ironičen. V večini držav, kjer ga snemajo, gostiteljica na koncu pomežikne, češ, saj nisem tako zoprna. Izberemo tekmovalce, ki se hočejo zabavati. Ki jim ni le do tega, da bi odgovarjali na kup vprašanj iz splošne izobrazbe. Če torej kritiki tako hudo usekajo

mimo, naj kar nadaljujejo takšno pisanje, saj je to krasna reklama. Še več ljudi bo gledalo oddajo, ker bodo hoteli vedeti, okoli česa takšen vik in krik.

Je kviz enako uspešen po vsem svetu?

No, če se kviz vrti v devetdesetih državah, bi težko povsod pričakovali enako sijajno gledanost. Enako, prepričan sem, velja za *Milijonarja* ali *Velikega brata*. Vendar je naša prednost to, da smo precej intimen studijski kviz, da se ne gremo resničnostnega programa. Če gledanost ni najboljša, lahko marsikaj postorimo. Damo oddaji nov zalet. Če se gledalci v nekaterih državah zaradi kulturnih ali kakršnih koli razlogov ne odzivajo, kot bi si želeli, iz izkušenj vemo, kaj in kako lahko spremenimo, ne da bi ogrozili bistva oddaje. Kviz je najbolj zasvojil predvsem Evropa.

No, tudi Američani so povsem ponoreli.

Ja, v ZDA smo imeli v najbolj gledanem programskem pasu 90 oddaj, kar je skrajno nenavadno za kateri koli program, kaj šele za neameriškega.

Pa še Anne je najprej vodila oddajo.

Najeli so Anne Robinson, ja. Dva tedna je snemala v Los Angelesu, dva tedna v Londonu. Tudi to je nenavadno, saj od Davida Frosta v šestdesetih to še ni uspelo nikomur. Malo je voditeljev, ki bi si ustvarili kariero na obeh straneh Atlantika.

Nad našo voditeljico ste torej očarani. Kaj pa oddaja na splošno?

Navdušen sem. Vsi smo zelo zadovoljni. Sicer še nisem videl končne različice, a je tisto, kar sem videl, sijajno. Mislim, da so Slovenci takoj dojel splošen videz oddaje in njen ritem, torej to, kako režiser izbira snemalne kote in kako sestavlja kadre. Takšne stvari je nekoga težko natančno naučiti; lahko jim razlagaš tempo izvirne oddaje; zakaj mora imeti določen ritem. A na koncu mora imeti ekipa za te reči občutek. Slovenci ga imajo. Nočem zviniti pokroviteljsko in tudi ne govorim zgolj o Sloveniji, toda ta kviz je res težaven podvig. Za kogar koli, tudi za Američane. Slovenija je bila ena tistih redkih držav, kjer so že v prvem trenutku dojele, kako in kaj.

Boštjan Malus
Foto BBC

